

Dr Đorđe D. Sibinović

PROF. EMERITUS DR MOMČILO GRUBAČ (1940–2015)

Život u realnom vremenu opasuje napeti okvir postojanja čiji proboj označava ispunjen zadatak biografije da se širi i opstaje u većitom vremenu. Momčilo Moma Grubač, čovek koji je ispunio zadatak i vreme svoga života preselio u univerzalne simbole u čijim ponavljanjima ostaju neizbrisivi tragovi očovečenja i smisla života sa ljudima i za ljude, uprkos svemu.

Pravnik, profesor, učitelj, saradnik, starešina, naučnik, pisac, mudrac, političar, ministar, sudija, jedinstven čovek Momčilo Grubač tajnu svoje neponovljivosti čuvao je u dubini nepresušnog resursa snage i motivacije iz kojeg je, nikada burno ali uvek postojano, stizala energija visoke temperature znanja koje razrešava i podrške koja umiruje. Iznad svega, brižan čovek i veliki prijatelj.

Blag, nikada neodlučan, rezolutan, nikada isključiv, samouveren, nikada ohol, sa pravom vizijom i besprekornom operativnom preciznošću, nepogrešivo je okupljao oko sebe samo one ljude u kojima su nagoveštaji ovih osobina u dugim nizovima višegodišnje saradnje prerastali u vrhunske profesionalne veštine i primerne ljudske vrline. Od njega smo učili kako se poštuju mentori, gledajući ga kako godinama prati svog profesora Tihomira Vasiljevića, jednako strpljivo u akademskim okvirima koliko brižno i u njegovoj naučnoj posvećenosti, od njega smo učili kako se strpljivim i pedantnim radom na najdelikatnijim temama i detaljima koji čine velike razlike u stručnom postupanju stvaraju i klešu kandidati koji pristižu, od njega smo učili kako se uvažavaju i obuzdavaju neistomišljenici u veoma često burnom javnom razgovoru, od njega smo učili kako se politika javlja kao veština mogućeg za najveći broj savremenika, umesto njene sirove promocije „rata svih protiv svijū”.

Momčilo Grubač je jedan od poslednjih renesansnih sveznadara i polihistora kojih se uz pomoć intenzivne senzacije informacionih tehnologija civilizacija lako odrekla ne samo u našoj sredini. Nepokolebljiva odanost znanju, koje se javlja samo kao emancipatorski dodatak i koje zaustavlja bezumna suma informacija o njemu i shematizovanih prikaza

mrtvih pokazatelja magistralnih usmerenja moći, Grubača nije napuštala ni kada se na granici zaprepašćenja suočavao sa akademskim nasiljem partikularnih, konceptualno zloupotrebljenih efekata pravničkih znanja i zakonitosti kojima je predavao svoj život. Nikada nije ustuknuo pred silom bezumlja i suprotstavljao joj se samo uvećanjem znanja i poštene naučne argumentacije.

Monumentalnost njegovog dela samo je prigodna vinjeta na portretu raskoši njegove ličnosti koja je u miru i pedantnosti pronalazila primerene oblike opstajanja do konačne potvrde da ono što vredi prepoznaje i onaj koji ga poriče i osporava. A takav ishod je jedini rezultat na koji pristaje čovek koji u svom vremenu izrasta u generički totalitet bića u svim vremenima ovog sveta nespremno za besmrtnost. Jer da je drugačije, smrtnici bi živeli jednako ili slično jedni drugima u besmrtnom vremenu. Međutim, stvari stoje sasvim drugačije, merljivo vreme je kvarljivo vreme iza koga ostaju uzorni primeri pojedinačnih ljudskih veličina koji pomažu „ponavljanju, majci svake nauke” da se obnovi još jedan ciklus, da se podrži ponovni pokušaj.

Momčilo Grubač, utisnut putokaz vremenu ponavljanja pred nama!